1 Sygn. akt I C 918/18

1 ***WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ***

Dnia 21 stycznia 2019 r.

1 ***Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny***

w składzie :

Przewodniczący : SSR del. Michał Jank

Protokolant : staż. Natalia Szczesik

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2019 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) SA w W.***

przeciwko ***M. K. i A. Z.***

o zapłatę

utrzymuje w mocy w nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 29 marca 2017 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie II Nc 68/17 w stosunku do M. K. i A. Z. w całości.

UZASADNIENIE

Powódka (...) wniosła o zasądzenie od pozwanych (...) sp. z o.o. w N., D. K., M. K., L. Z. i A. Z. solidarnie kwoty 321.761,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarł ze spółką (...) umowę zlecenia o okresowe udzielanie gwarancji ubezpieczeniowych. Zgodnie z tą umową powódka zobowiązała się do udzielania gwarancji ubezpieczeniowych zabezpieczających roszczenia beneficjentów wskazanych przez zleceniodawcę. Na zabezpieczenie tej umowy pozwana spółka wystawiła cztery weksle własne in blanco , zaś pozostali pozwani zostali poręczycielami wekslowymi. Powódka w dniu 18 lutego 2010 to wystawiła gwarancję ubezpieczeniową na rzecz (...) SA w W.. Na żądanie beneficjenta powódka wypłaciła kwotę dochodzoną pozwem , co spowodowało powstanie roszczenia regresowego wobec pozwanych.

W sprawie wydany został w dniu 29 marca 2017 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Nakaz jest prawomocny w stosunku do pozwanych (...) sp. z o.o. w N., L. Z. i D. K..

Zarzuty zostały skutecznie wniesione przez pozwane M. K. i A. Z.. W zarzutach pozwane wniosły o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazywały, że powództwo jest przedwczesne, gdyż zgodnie z deklaracją wekslową warunkiem wypełnienia weksla było uprzednie nieuregulowanie zaległości przez spółkę, a termin do uregulowania należności przypadał 27 czerwca 2016 r. Nadto powód nie wykazał, aby zawiadomił spółkę o wypełnieniu weksla. Działanie takie ocenić należy jako nadużycie prawa podmiotowego. Zarzucały też, że brak było podstaw do wypłaty spornej kwoty na rzecz beneficjenta, gdyż ten nie informował pozwanej spółki , że będzie domagał się zapłaty kwoty z tytułu gwarancji . Nie informował też jakie czynności czy też usunięcie jakich wad stały się podstawą występowania przez beneficjenta z żądaniem zapłaty kwoty z tytułu gwarancji. Tylko zaś naprawienie wad uzasadniałoby wystąpienie o wypłaty sumy pieniężnej z tytułu gwarancji. Powód nie zbadał, czy beneficjent ma faktyczne prawo do żądania wypłaty całej sumy gwarancyjnej, a były podstawy do uznania, że nastąpiło nadużycie

gwarancji przez beneficjenta. Nadto wypłata nastąpiła mimo niespełnienia wymogów formalnych uprawniających do żądania zapłaty. Pozwane zakwestionowały też roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie.

S ąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lutego 2010 r. pomiędzy powódką (...) SA w W. a pozwanym (...) sp. z o.o. w G. zawarta została umowa zlecenia o okresowe udzielanie gwarancji ubezpieczeniowych kontraktowych.

Zgodnie z powyższą umową powódka zobowiązała się do udzielania na każde zlecenie pozwanej spółki gwarancji zabezpieczających roszczenia wskazanych podmiotów – beneficjentów z tytułu naruszenia zobowiązań wynikających m.in. z zawartych przez zleceniodawcę umów o roboty budowlane. Zgodnie z tą umową w razie spełnienia przez powoda żądania zapłaty otrzymanego od beneficjenta gwarancji w związku z realizacją gwarancji , zleceniodawca zobowiązuje się zwrócić kwotę wypłaconą beneficjentowi z tytułu gwarancji w terminie 7 dni od doręczenia wezwania do zapłaty, a w razie niedokonania zapłaty w terminie – zleceniodawca zobowiązuje się zapłacić odsetki ustawowe od tej kwoty.

Zabezpieczeniem spłaty ewentualnych roszczeń (...) SA wobec zleceniodawcy wynikających z umowy były cztery weksle in blanco.

Pozwana spółka (...) wystawiła cztery weksle in blanco do dyspozycji powoda na zabezpieczenie spłaty zobowiązań wobec powoda wynikających z umowy zlecenia z 18 lutego 2010 r.

Zapłatę należności wynikającej z weksla poręczyli m.in. A. Z. i M. K.. Pozwane oświadczyły, że znają treść umowy o okresowe udzielanie gwarancji i wyrażają zgodę na treść złożonej przez wystawcę deklaracji wekslowej. Wskazano, że w razie wypełnienia weksli przez powoda, poręczyciele winni być o tym powiadomieni, a list winien być wysłany przynajmniej na 14 dni przed terminem płatności.

Zgodnie z deklaracją wekslową z 14 stycznia 2011 r. w razie nieuregulowania zobowiązań z tytułu realizowanych gwarancji (należność główna, odsetki i koszty) w ramach umowy lub nieuiszczenia jakiejkolwiek należności z niej wynikającej, wymaganej i płatnej zgodnie z warunkami umowy (składka), powód miał prawo uzupełnić weksle brakującymi elementami według swego uznania na sumę odpowiadającą zadłużeniu łącznie z odsetkami i kosztami zawiadamiając spółkę (...) listem poleconym. List winien być wysłany przynajmniej 14 dni przed terminem płatności

/dowód: umowa zlecenia – k. 21-23; weksel – k. 14; deklaracja wekslowa – k. 15/

W dniu 18 lutego 2010 r. powód wystawił gwarancję ubezpieczeniową należytego wykonania umowy i usunięcia wad. Beneficjentem gwarancji była (...) SA w W.. Gwarancja zabezpieczać miała należyte wykonanie przez zobowiązanego (pozwaną spółkę) umowy łączącej go ze spółką (...).

Na podstawie tej gwarancji powód zobowiązał się do nieodwołalnej i bezwarunkowej zapłaty na rzecz beneficjenta m.in. kwoty 321.761,45 zł z tytułu rękojmi za wady fizyczne lub udzielonej gwarancji jakości .

Gwarant zobowiązał się do zapłaty na rzecz beneficjenta z tytułu gwarancji w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu wezwania do zapłaty sporządzonego przez beneficjenta wraz z jego oświadczeniem, że żądana kwota jest mu należna, nadto, że zobowiązany mimo wezwania do zapłaty nie wykonał lub wykonał nienależycie swoje zobowiązania min. z tytułu rękojmi lub udzielonej gwarancji jakości o ile:

- wezwanie do zapłaty zostanie podpisane przez osoby uprawnione do reprezentacji beneficjenta w tym zakresie, na dowód czego zostanie dołączony odpis z właściwego rejestru lub oryginał pełnomocnictwa lub jego kopii, uwierzytelniona za zgodność z oryginałem przez notariusza lub radcę prawnego

- autentyczność podpisów zostanie potwierdzona przez notariusza lub bank prowadzący rachunek beneficjenta

- w wezwaniu wskazany zostanie rachunek bankowy beneficjenta, na który gwarant ma dokonać wypłaty

Gwarancja z tytułu rękojmi za wady fizyczne lub udzielonej gwarancji jakości obowiązywała od 1 czerwca 2011 r. do 31 maja 2016 r.

/dowód: gwarancja ubezpieczeniowa - k. 24/

Pismem z dnia 6 maja 2016 r. (...) SA w W. jako beneficjent gwarancji wezwała powoda do zapłaty kwoty 321.761,45 zł jako należnej z tytułu rękojmi za wady fizyczne lub udzielonej gwarancji jakości. W wezwaniu beneficjent oświadczył, że żądana kwota jest mu należna, zobowiązany mimo wezwania, nie wykonał lub wykonał nienależycie swoje zobowiązania .

W wezwaniu wskazano numer rachunku bankowego beneficjenta , na jaki ma być dokonana zapłata.

Wezwanie zostało podpisane przez dwóch pracowników spółki (...), którzy mieli pełnomocnictwa do podpisania tego typu pisma. Do wezwania dołączono kopę pełnomocnictwa poświadczonego za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, a także odpis z KRS spółki (...) pobrany na podstawie art. 4 ust. 4aa ustawy z 20.08.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Na wezwaniu do zapłaty znalazła się adnotacja, z której wynikało, że zostało ono podpisane przez osoby upoważnione do reprezentowania beneficjenta w tym zakresie. W treści adnotacji potwierdzono także autentyczność podpisu. Adnotacja podpisana została przez dwóch pełnomocników banku prowadzącego rachunek beneficjenta i opatrzona pieczęcią tego banku.

W dniu 30 maja 2016 r. powód przelał na rzecz spółki (...) kwotę 321.761,45 zł

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 25; potwierdzenie przelewu – k. 36/

Pismem z 2 czerwca 2016 r. powód wezwał pozwaną spółkę (...) do zapłaty kwoty 321.761,45 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Wezwanie do zapałty zostało doręczone w dniu 20 czerwca 2016 r.

/dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia – k. 37-38/

Pismami z dnia 2 czerwca 2016 r. powód zawiadomił D. K., M. K., L. Z. i A. z. o wypełnieniu weksla wystawionego w związku z umową zlecenia o okresowe udzielanie gwarancji ubezpieczeniowych z 18 lutego 2010 r. Wskazano, że weksel został wypełniony na kwotę 321.761,45 zł i obejmuje należność wypłaconą beneficjentowi gwarancji . Wskazano, że weksel opatrzono datą płatności 23 czerwca 2016 r. i klauzulą bez protestu.

Wezwania doręczono A. Z. w dniu 14 czerwca 2016 r. a M. K. – w dniu 23 czerwca 2016 r.

/dowód: wezwania do zapłaty z potwierdzeniami odbioru – k. k. 39-44/

S ąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda, w tym na podstawie gwarancji należytego wykonania umowy, umowy zlecenia, wezwań do zapłaty, weksla wraz z deklaracją wekslową. Żadna ze stron nie kwestionowała ich treści, zaś Sąd również nie powziął wątpliwości co do ich autentyczności.

Stan faktyczny w sprawie w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia nie był sporny. Poza sporem leżała treść umowy łączącej powoda z pozwaną spółką (...), wzajemne obowiązki stron, fakt, iż pozwane poręczyły na wekslu zobowiązania spółki (...) względem powoda wynikające z umowy zlecenia udzielania okresowych gwarancji, a także iż powód udzielił

gwarancji na rzecz spółki (...) i z tego tytułu dokonał wypłaty kwoty dochodzonej pozwem. Bezspornym było, iż zgodnie z umową w razie dokonania takiej wypłaty na rzecz beneficjenta gwarancji, powodowi przysługiwało roszczenie zwrotne wobec zleceniodawcy (spółki (...)).

Sąd, na podstawie art. 227 k.p.c., oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwane w zarzutach od nakazu zapłaty. Dotyczą bowiem okoliczności odnoszących się do zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego, który - jak to zostanie poniżej wykazane - na gruncie abstrakcyjnego stosunku gwarancji ubezpieczeniowej nie może stanowić przedmiotu zarzutów, a w konsekwencji dowodzenia w rozpoznawanej sprawie. Przepisy prawa materialnego wyznaczają zaś zakres koniecznych ustaleń faktycznych, jakie powinny być w sprawie poczynione, a jednocześnie mają rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływa na treść orzeczenia (zob. wyrok SN z dnia 26.07.2000 r., I CKN 975/98, niepubl.). Jak stanowi z kolei art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem po wniesieniu skutecznie środka zaskarżenia spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok SN z 14.03.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124; uchwała SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72).

Należy jednak też podkreślić, że każda ze stron z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Powód powinien więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełnił weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwany powinien wykazać, iż roszczenie powoda ze stosunku podstawowego w całości albo w części nie istnieje (por. uzasad. . uchwały SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72; wyrok SA w Poznaniu z 02.03.2005 r., I ACa 1413/04) .

W przedmiotowej sprawie weksel zgodnie z twierdzeniami faktycznymi zawartymi w pozwie zabezpieczać miał umowę zlecenia z 18 lutego 2010 r. o okresowe udzielanie gwarancji ubezpieczeniowych kontraktowych.

Na wstępie wskazać należy, że stosunek prawny gwarancji ubezpieczeniowej nie został przez ustawodawcę uregulowany wprost w sposób oddający jego źródło, elementy istotne, treść i formę. Gwarancja ubezpieczeniowa jako jeden z dopuszczalnych przejawów aktywności ubezpieczycieli została jedynie przewidziana w art. 3 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. nr 124, poz. 1151 z późn. zm.) w katalogu czynności ubezpieczeniowych, do których zalicza się zawieranie umów gwarancji ubezpieczeniowych oraz w dziale II ust. 15 załącznika do ustawy dotyczącego typizowania ryzyk ubezpieczeniowych, gdzie wymieniono gwarancję ubezpieczeniową z podziałem na gwarancję ubezpieczeniową bezpośrednią i pośrednią. Sama dopuszczalność udzielenia przez ubezpieczyciela gwarancji nie budzi jednak wątpliwości. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 1996 r. (II CRN 38/96, OSNC 1996/9/122), przedmiotem działalności zakładów ubezpieczeń (zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 805 § 1 kc ubezpieczycieli) może być także udzielanie przez te zakłady gwarancji samoistnych, nieodwołalnych, bezwarunkowych i płatnych na pierwsze żądanie.

Przy tym przedmiotowa gwarancja stanowi umowę, której stronami są gwarant oraz gwarantariusz (beneficjent gwarancji), przy czym gwarantem jest ubezpieczyciel, który na podstawie umowy gwarancji ubezpieczeniowej zobowiązuje się zapłacić gwarantariuszowi (beneficjentowi) świadczenie pieniężne w postaci sumy gwarancyjnej w przypadku wystąpienia wypadku gwarancyjnego.

Treść przedmiotowej umowy jest zaś kształtowana wolą stron w ramach zasady swobody umów (art. 3531 k.c.) i w tym zakresie strony mogą ukształtować umowę gwarancji ubezpieczeniowej jako umowę o charakterze kauzalnym bądź abstrakcyjnym. W szczególności, gwarancja ubezpieczeniowa może zawierać klauzule wyłączające lub ograniczające odpowiedzialność gwaranta (zob. wyrok SN z dnia 13.01.2005 r., III CK 155/04, LEX nr 371487). Natomiast użycie w dokumencie gwarancyjnym, zawierającym postanowienia umowy gwarancji ubezpieczeniowej, sformułowań, że

gwarancja ubezpieczeniowa jest płatna na pierwsze żądanie albo że jest bezwarunkowa, powoduje, iż umowie tej nadano cechy zobowiązania abstrakcyjnego (samoistnego).

W tym przypadku więź prawna pomiędzy wystawcą gwarancji (gwarantem) a jej odbiorcą (beneficjentem, gwarantariuszem) jest niezależna od stosunku podstawowego łączącego ubezpieczyciela ze zleceniodawcą gwarancji oraz niezależna od stosunku prawnego łączącego beneficjenta ze zleceniodawcą (por. uchwała SN z dnia 28.04.1995 r., III CZP 166/94, OSNC 1995/10/135; a także wyrok SN z dnia 12.04.2006 r., III CSK 25/06, LEX nr 195387).

Powyższe powoduje z kolei, że żadna ze stron umowy gwarancji ubezpieczeniowej nie może podnosić zarzutów nieważności causae bądź jej odpadnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2004 r., I CSK 102/03, LEX nr 163973), niezależnie od tego, czy przyczyny prawnej powstania zobowiązania gwaranta upatruje się w umowie zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej (zawieranej pomiędzy dłużnikiem ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią i ubezpieczycielem - gwarantem, czy też w treści stosunku podstawowego (pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem - beneficjentem gwarancji), które towarzyszą zazwyczaj gwarancji (por. w/w wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2004 r.).

Z powyższą cechą gwarancji ubezpieczeniowej pozostaje w związku nieakcesoryjność zobowiązania gwaranta (por. wyrok SN z dnia 25.06.1999 r., II CKN 402/98, OSNC 2000, nr 1, poz. 16; wyrok SN z dnia 14.01.2004 r., I CSK 102/03; zob. także wyrok SA w Poznaniu z dnia 07.11.2006 r., I ACa 738/06); ma ono charakter zobowiązania samodzielnego, którego istnienie i zakres nie zależy od istnienia i zakresu innego zobowiązania, w szczególności zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Istnienie i zakres samodzielnego zobowiązania gwaranta określa sama umowa gwarancji ubezpieczeniowej; gwarant płaci własny, a nie cudzy dług (por. wyrok SN z dnia 12.04.2006 r., III CSK 25/06, LEX nr 195387).

Konsekwencją ustalenia abstrakcyjności danego stosunku gwarancji i braku cechy akcesoryjności zobowiązania gwaranta jest to, że gwarant nie może wobec beneficjenta gwarancji podnosić zarzutów z innego stosunku prawnego, w szczególności zarzutów ani z umowy zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej, ani też zarzutów ze stosunku podstawowego, w tym zarzutów, które przysługują dłużnikowi ze stosunku podstawowego wobec beneficjenta gwarancji - wierzyciela ze stosunku podstawowego (zob. wyrok SN z dnia 10.02.2010 r., V CSK 233/09, OSNC 2010/11/146; wyrok SA w Poznaniu z dnia 11.01.2006 r., I ACa 761/05, OSA 2007/5/16; wyrok SN z dnia 14.01.2004 r., I CK 102/03).

W tym zakresie cechy gwarancji ubezpieczeniowej są podobne do gwarancji bankowej, w związku z czym zauważyć należy, że w judykaturze wyraźnie wskazuje się, iż bank udzielający gwarancji opatrzonej klauzulami "nieodwołalnie i bezwarunkowo" oraz "na pierwsze żądanie" nie może skutecznie powołać się - w celu wyłączenia lub ograniczenia przyjętego na siebie obowiązku zapłaty - na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego, w związku z którym gwarancja została wystawiona (zob. uchwała SN z dnia 16.04.1993 r., III CZP 16/93, OSNC 1993, nr 10, poz. 166 oraz uchwała SN z dnia 28.04.1995 r., III CZP 166/94, OSNC 1995, nr 10, poz. 135).

Przy tym, odmienna zasada, tj. dopuszczająca możliwość podnoszenia przez gwaranta zarzutów ze stosunku podstawowego, musiałaby wynikać albo z przepisu prawa, tak jak ma to miejsce w przypadku poręczyciela (por. art. 883 § 1 zdanie pierwsze k.c.), albo z woli stron umowy gwarancji ubezpieczeniowej - nie ma bowiem przeszkód, aby w ramach zasady swobody umów strony inaczej ukształtowały treść umowy gwarancji ubezpieczeniowej, w szczególności, aby zobowiązanie gwaranta miało charakter akcesoryjny, zbliżony do zobowiązania poręczyciela.

Na gruncie powyższego wskazać należy, że wystawiony dokument gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania umowy na rzecz (...) SA w W. jako beneficjenta gwarancji, zawiera bezwarunkowe i nieodwołalne zobowiązanie gwaranta do zapłaty kwoty 321761,45 zł na pierwsze wezwanie na piśmie beneficjenta gwarancji.

Mając na uwadze takie ukształtowanie treści gwarancji ubezpieczeniowej nie ulega wątpliwości, że umowa gwarancji zawarta przez powódkę miała charakter umowy o charakterze abstrakcyjnym. Jest to gwarancja płatna na pierwsze żądanie beneficjenta i bezwarunkowa w tym znaczeniu, iż zgłoszenie żądania przez beneficjenta wypełniało warunki

formalne domagania się od gwaranta wypłaty sumy gwarancyjnej - gwarant stał się zobowiązany wobec beneficjenta gwarancji do zapłaty sumy gwarancyjnej w chwili spełnienia się określonych w dokumencie gwarancji przesłanek formalnych powstania obowiązku zapłaty (zob. G. Tracz, J. Pisuliński [w]: S. Włodyka, Prawo umów handlowych, Warszawa 2006, s. 337).

Ponadto zobowiązanie gwaranta było zobowiązaniem samodzielnym, a nie akcesoryjnym w stosunku do zobowiązania dłużnika wynikającego ze stosunku podstawowego.

W konsekwencji, skoro pozwane nie mogą wobec powoda jako gwaranta podnosić zarzutów z innego stosunku prawnego, w szczególności zarzutów, które przysługują dłużnikowi wobec beneficjenta gwarancji - wierzyciela ze stosunku podstawowego, to jako obojętna z punktu widzenia odpowiedzialności gwaranta jawi się okoliczność, czy wypłata pełnej kwoty, na jaką opiewała gwarancja, była uzasadniona Podnoszone przez pozwane okoliczności nie mają żadnego wpływu na obowiązek zapłaty beneficjentowi przewidzianej w dokumencie gwarancji sumy gwarancyjnej, gdyż powódka nie była uprawniona do badania zasadności wezwania do zapłaty sumy gwarancyjnej ani też podnoszenia jakichkolwiek zarzutów dotyczących stosunku podstawowego.

Obowiązkiem powódki było jedynie sprawdzenie, czy wezwanie do zapłaty skierowane przez beneficjenta do powoda spełniało warunki formalne. W tym zakresie pozwane również zgłosiły zarzuty, przy czym nie zasługiwały one na uwzględnienie. Wezwanie do zapłaty spełniało bowiem wszystkie wymogi określone w § (...) gwarancji ubezpieczeniowej: było podpisane przez osoby uprawnione do reprezentowania beneficjenta, co zostało wykazane odpowiednimi dokumentami – pełnomocnictwem i odpisem z KRS, wskazywało numer rachunku bankowego beneficjenta, na który miała być dokonana wypłata, a także wezwanie zostało potwierdzone za zgodność jeżeli chodzi o autentyczność podpisów przez pracowników banku prowadzącego rachunek beneficjenta. Zarzut, iż nie wykazano, że pracownicy banku byli upoważnieni do składania takich oświadczeń w imieniu banku nie był zasadny. Potwierdzenie autentyczności podpisu nie jest bowiem oświadczeniem woli, a jednie potwierdzeniem pewnej okoliczności faktycznej. Nadto podpisy, poza wskazaniem, iż pochodzą od pełnomocników (na co wskazuje pieczęć imienna) umieszczone zostały obok pieczęci samego banku. Co więcej treść gwarancji w § (...) nie wskazuje na konieczność wykazywania dodatkowymi dokumentami, że osoby poświadczające autentyczność podpisów w imieniu banku, są jego pełnomocnikami. Podkreślić należy, że tam, gdzie treść gwarancji wskazuje na konieczność wykazywania umocowania, jest to wprost wyartykułowane w odpowiednich zapisach gwarancji (por. § (...) ust. (...) pkt (...) gwarancji); skoro zaś takiego wymogu nie było w § (...) ust. (...) pkt (...), to nie ma podstaw do wprowadzania takiego obowiązku.

Niezasadny był też zarzut pozwanych, iż powód nie był uprawniony do wypełnienia weksla w dniu 2 czerwca 2016 r., gdyż zgodnie z deklaracją wekslową warunkiem wypełnienia weksla jest nieuregulowanie należności przez spółkę. Art. 32 ust. 1 Prawa wekslowego wynika, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Jednocześnie art. 38 ust. 1 Prawa wekslowego wynika, że posiadacz wekslu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. Jak wskazuje się w orzecznictwie (nr wyrok SN z1.02.2010 r., V CSK 288/09) doręczenie wezwania do zapłaty z weksla nie ma podstawowego znaczenia dla samego zobowiązania pozwanych jako poręczycieli wekslowych. Przepis ten nie formułuje konsekwencji prawnych, wynikających z nieprzedstawienia weksla do zapłaty. Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył (art. 32 ust. 1 prawa wekslowego). Toteż w orzecznictwie przyjmuje się zasadnie, że zarówno wystawca weksla własnego, jak i podmiot poręczający za wystawcę odpowiadają na podstawie weksla, mimo że nie przedstawiono im weksla w terminie do zapłaty. Nie można się zgodzić z twierdzeniem, że nieprzedstawienie weksla do zapłaty spowodowało wygaśnięcie zobowiązania wekslowego wystawcy i poręczycieli (teza i uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 czerwca 2002 r. I CKN 738/00, Prawo Bankowe 2003, nr 11, s. 40; wcześniej wyroki SN z dnia 21 października 1998 r. II CKN 10/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 93 oraz z dnia 8 grudnia 1998 r. I CKN 914/97, niepubl.). Jako ugruntowany w orzecznictwie i doktrynie należy uznać pogląd, zgodnie z którym poręczyciel wekslowy odpowiada za zobowiązanie wekslowe niezależnie od przedstawienia weksla do zapłaty (orz. SN z 30.05.1930 r., I C 1903/29).

Wskazać też należy, że powód wezwał do zapały zarówno spółkę (...) jak i wszystkich poręczycieli; nie można więc mówić o nieprzedstawienie weksla do zapłaty

Nie może być również mowy o nadużyciu prawa podmiotowego przez powoda, skoro każdy z poręczycieli wekslowych odpowiada tak samo jak wystawca; wierzyciel mógł więc domagać się zaspokojenia jednocześnie od wystawcy jak i poręczycieli.

Niezasadny był również zarzut pozwanych dotyczący początkowej daty naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie. Jak wskazano powyżej odpowiedzialność poręczycieli wekslowych jest niezależna od odpowiedzialności wystawcy weksla. Z treści deklaracji wekslowej wynikało, iż poręczyciele muszą być powiadomieni listownie o wypełnieniu weksla, przy czym list musi być wysłany przynajmniej na 14 dni przed terminem płatności weksla. Warunek ten został zachowany, skoro pisma w tej sprawie wysłano 2 czerwca 2016 r., zaś termin płatności ustalono na 23 czerwca 2016 r.

Z uwagi na powyższe Sąd na mocy wskazanych powyżej przepisów oraz art. 496 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

Utrzymanie w mocy nakazu zapłaty równoznaczne było z obciążeniem pozwanych kosztami postępowania określonymi w nakazie zapłaty tj. kosztami sądowymi i kosztami zastępstwa procesowego na mocy art. 98 kpc